

Com evitar un eventual contagi?

A la nostra comunitat el risc d'encomanar-se és molt petit, perquè el nombre de malalts i el nombre de portadors és baix. Així, és difícil que puguem entrar en contacte amb malalts o portadors.

D'altra banda, les situacions de més risc, com ara l'ús de derivats plasmàtics o les transfusions de sang són controlades per l'Administració Sanitària, de forma que s'ha limitat extraordinàriament la possibilitat de contagi per aquesta via.

Una font de contagi important és la utilització de xeringues i agulles contaminades. Aquesta via és evitable en usar xeringues i agulles d'un sol ús. El virus és poc resistent i es pot destruir fàcilment amb els desinfectants habituals.

L'altra font de contagi és el contacte sexual. Aquesta via és evitable en utilitzar una protecció adequada com el preservatiu. La penetració anal pot comportar un risc superior en produir-se petites ferides i erosions a la mucosa rectal. La penetració vaginal no és exempta de risc. Quan no hi ha erosions el contacte buco-genital i les carícies no comporten un risc elevat. Una persona portadora d'anticossos pot encomanar el virus, i, per tant, cal que utilitzi sempre el preservatiu i eviti les pràctiques sexuals més arriscades per evitar la transmissió.

On anar si cal?

Davant qualsevol dubte el més prudent és demanar informació o atenció mèdica personal. El metge o la metgessa de cadascú és la persona més adequada per orientar davant l'aparició de qualsevol símptoma o, simplement, per facilitar una informació útil, i per decidir si s'ha de prendre alguna mesura determinada.

L'Institut Català de la Salut (Seguretat Social) o el Departament de Sanitat i Seguretat Social estan a la vostra disposició:

Institut Català de la Salut (ICS)

Àrea de Lleida	Tel. 973-23 74 40
Àrea de Tarragona	Tel. 977-21 06 13
Àrea de Tortosa	Tel. 977-44 33 00
Àrea de Girona	Tel. 972-20 00 04
Àrea de la Costa de Ponent	Tel. 93-335 61 11
Àrea del Barcelonès Nord i del Maresme	Tel. 93-395 55 11
Àrea del Centre	Tel. 93-783 91 11
Àrea de Barcelona ciutat	Tel. 93-318 77 46

Departament de Sanitat i Seguretat Social

Servei Territorial de Salut Pública de Barcelona	Tel. 93-319 43 00
Delegació Territorial de Sanitat de Girona	Tel. 972-21 84 12
Delegació Territorial de Sanitat de Lleida	Tel. 973-24 62 00
Delegació Territorial de Sanitat de Tarragona	Tel. 977-22 41 51

Els Caps Locals de Sanitat dels ajuntaments també us poden atendre.

Pel que fa a Barcelona ciutat podeu telefonar a l'Institut Municipal de la Salut al núm. 93-218 18 00.

Advertiment final

**EL CONEIXEMENT CIENTÍFIC DE LA SIDA
EVOLUCIONA MOLT RÀPIDAMENT. DA-
VANT QUALSEVOL NOVETAT D'INTERÈS
APAREIXERAN NOUS FULLS INFORMATIUS.**

SÍNDROME D'IMMUNODEFICIÈNCIA ADQUIRIDA

Què és?

Com ha aparegut?

Quina és la seva importància?

Com es pot sospitar?

Com es pot encomanar?

Què són les proves de detecció?

Com evitar un eventual contagi?

On anar si cal?

**LA SIDA ES POT ENCOMANAR
PER LA SANG
I ELS CONTACTES SEXUALS
NO DISPOSEM ENCARA DE VACUNES
NI DE TRACTAMENTS ESPECÍFICS**

**LES MESURES PREVENTIVES
SÓN L'ÚNICA PROTECCIÓ ÚTIL**

Generalitat de Catalunya
Departament de Sanitat
i Seguretat Social

(amb la col·laboració de la Comissió Ciutadana de Barcelona)

SIDA...SIDA...SIDA...SIDA...SIDA...SIDA...

Què és?

SIDA són les inicials de la Síndrome d'Immunodeficiència Adquirida, un conjunt de malalties produïdes per un virus que pot alterar el sistema defensiu de l'organisme.

Aquestes malalties són infeccions per microbis que normalment no provoquen alteracions de la salut o bé alguns processos cancerosos.

La SIDA és, doncs, una infecció que dona lloc a d'altres infeccions i/o a càncers.

Quina importància té?

L'impacte sanitari sobre la nostra comunitat és, ara per ara, molt baix. Des de l'any 1981 fins al mes de desembre de 1985 s'han produït 20 casos amb 11 defuncions. Moltes altres malalties són més freqüents i provoquen molts més morts.

Per als afectats, en canvi, la malaltia és molt greu. En no disposar d'un tractament eficaç, una alta proporció de malalts mor a causa de la SIDA.

Aquesta gravetat individual, conjuntament amb l'augment del nombre de casos i la manca d'una vacuna, explica l'interès dels científics i dels sanitaris i una certa preocupació de la població.

No hi ha, però, cap justificació per al neguit, el qual pot comportar efectes indesitjables per a un mateix i per a la comunitat.

Com es pot encomanar?

Per contagiar-se cal que el virus arribi a la sang d'una persona. D'on surt el virus? S'ha trobat a la sang i a les secrecions dels malalts i, també, de persones que sense ser malaltes en són portadores. Com hi arriba? Totes les situacions que posin en contacte la nostra sang amb la sang o les secrecions de malalts de SIDA o portadors del virus comporten un risc elevat de contagi. Per exemple, les transfusions no controlades i l'administració de derivats plasmàtics no controlats; l'ús de xeringues i agulles no estèrils i les relacions sexuals, sobretot si hi ha erosions i lesions. Ni l'aire, ni l'aigua no són vies de transmissió. El risc és molt més alt quan hi ha transmissió sanguínia directa. En canvi, els contactes físics que no impliquen el pas a la sang no comporten risc elevat, i

Per exemple, no s'encomana:

- En donar-se la mà.
- En besar-se.
- En utilitzar els lavabos.
- En compartir pots, plats i tasses.
- En tocar objectes.

Com ha aparegut?

Als països occidentals va detectar-se fa uns cinc anys. Primer foren afectades persones joves que practicaven l'homosexualitat masculina, després aparegueren casos entre hemofílics i drogadictes. Més tard s'han afectat persones sense cap d'aquestes característiques. És probable que l'origen humà fos a l'Àfrica.

La SIDA no és, doncs, un problema exclusiu d'un grup de població, si bé determinades circumstàncies faciliten l'exposició al virus.

Pot encomanar-se, encara que la capacitat de contagi és baixa i té un període d'incubació llarg, és a dir, des que es produeix el contacte amb el virus fins que es presenta la malaltia poden passar anys.

Com es pot sospitar?

Les manifestacions de la malaltia no són específiques.

Alguns trastorns de salut *persistents* poden suggerir la presència de la malaltia. Entre aquests cal esmentar la febre persistent, la diarrea de llarga durada, les suades nocturnes que obliguen a canviar els llençols, la pèrdua involuntària o inexplicable de pes superior al 10 % (uns 7 Kgs.), l'aparició de taques vermelloses o violàcies o de nòduls a la pell, l'aparició de ganglis a diversos llocs del cos llevat de la zona inguinal o les plaques blanques (de muguet) a la mucosa bucal. Molts d'aquests trastorns són, però, comuns a d'altres malalties.

En qualsevol cas, davant un trastorn de la salut, *que persisteix*, cal consultar el metge.

Què són les proves de detecció?

En entrar en contacte amb el virus es desenvolupen anticossos —substàncies defensives— els quals poden detectar-se mitjançant diversos mètodes de laboratori.

Encara que la presència d'anticossos no signifiqui que, *forçosament*, s'hagi de patir la malaltia no pot descartar-se que els portadors —els qui tenen anticossos— puguin encomanar-la. Per això cal prendre mesures preventives en aquests casos.